

ledning af Noget, som jeg havde udtalt mig om. Det ærede Medlem sagde nemlig, at Folkethingets Ret var ikke forandret siden 1866. Jeg tror ikke, jeg har sagt det Modfatte, men jeg har ikke læst mit Foredrag igjennem; men skulde jeg have sagt det, er det aabenbart galt, og jeg er det ærede Medlem taknemlig, fordi han har henledet min Opmærksomhed derpaa, thi det vilde jeg paa ingen Maade have skulde staa. Folkethingets Ret er utvivlsomt ikke forandret ved Forfatningen af 1866, ligesaa lidt som Landstingets Ret er bleven forandret. Har jeg sagt det, hvad jeg forresten ikke tror — jeg tror, jeg har sagt: Vor Stilling —, men har jeg sagt det, er det galt. Jeg tror, jeg sagde, at vor Stilling er forandret, og jeg skal derfor med to Ord nærmere forklare, hvorledes jeg opfatter dette. Forholdet er omtrent det samme, som man kan tænke sig mellem to Kontubernaler. Naar man har en meget venlig Kammerat, som man bor sammen med i den samme Stue, et rigtig godt, elskværdigt Menneske, som man sympathiserer med, behandler man ham til Skyvende og Sidst, som man selv vil, fordi han selv vil det, og skjøndt Begge have den samme Ret, lever man en overordentlig lykkelig Tilværelse. Men naar man mister denne elskværdige Kontubernal og faar en, der er af en mere pirrelig Natur, som tror, at man vil træde hans Ret for nær og glemme ham, indtræder der efter Sagens Natur ikke en anden Ret — deri har det ærede Medlem Ret —, men en anden Stilling. Der bliver et spændt Forhold. Det er det, jeg tror, der er sket siden 1866. Den Kontubernal, Folkethinget har faaet, er ganske vist overordentlig elskværdig, fortreffelig, indtagende og af Afgtelse og Ære værd, men noget pirrelig, noget vanskelig at komme ud af det med og tror dertil let ondt om os. Det ligger i, at han ikke kjender os. Men inden vi komme til at gjøre nærmere Bekjendtskab, tror jeg, man maa sørge for een Ting, nemlig den, at vore Rettigheder blive fuldstændig bestemte, thi det er det sikreste Middel til at staffe et godt Forhold. Man maa ikke begynde med at banke hinanden, drive hinanden ud af Stillingen, sige Ondt bag hinandens Ryg, men blive enig med hinanden om, at den Ret har Du, og den Ret har jeg, altsaa blive enig om den strenge Ret og om at respektere den. Det er det Bedste; naar man har det i Orden, gaar det Andet ganske af sig selv, og inden man veed et Ord af det, kommer man godt ud af det. Jeg raader til, da vi desværre stadig ere paa Grændsen af Konflikter, smaa og store, at søge at enes om at respektere de enkelte Statsmyndigheders Ret og da

navnlig Folkethingets, som selvfølgelig ligger os nærmest paa Sinde. Jeg beklager derfor oprigtig, at det Foredrag, som den høitærede Conseilspresident holdt, ikke var paa nogen Maade veiledende i saa Henseende. Jeg havde ventet, at den høitærede Minister havde havt Noget af den Forsonlighedens Aand eller den overlegne Tankegang, der gjorde sig gjældende ved Behandlingen af dette Mars Finantslov i Foraaret, men jeg fandt til min store Skuffelse ikke Andet end Gjentagelse fra den høitærede Ministers Side af alle de afsthyelige Ting, Folkethinget havde gjort, og som forresten have staaet i „Dagbladet“ i alle de Aar, jeg har læst det. Jeg vilde have ønsket, at det ikke havde fundet Sted, thi det er ikke morsomt at høre det Samme, man har læst saa tidt, og det bliver ikke en Smule sandere, fordi det gjentages. Den høitærede Minister sagde: Folkethinget har engang udtalt i en Adresse, at det forlangte hele Magten, Overtægten, og at Ministeriet til enhver Tid skulde være i Overensstemmelse med det, og det kaldte saa Ministeren Folkethingeparlamentarisme. Han nævnte vel, at jeg ikke havde stemt for denne Adresse, men jeg havde senere sluttet mig til dem, der havde stemt for Adressen, og det var selvfølgelig det Samme, og da det er det Samme, er der ikke Andet for end at gjøre, hvad vi dengang gjorde: Vi maa stille os bestemt imod Folkethinget, og Storpolitiken skal blive ved, til Folkethinget forandrer sig. Det er med andre Ord, hvis der er nogen Mening i det, at man saa vidt muligt netop vil bevare Storpolitiken mod Folkethinget og bevare de Grunde, man har levet paa i adskillige Aar. Jeg vil slet ikke disputere med den høitærede Minister om, hvorvidt en saadan Politik er god eller ikke. Det har ikke for mig den fjerneste Interesse. Det er saa gammelt og kjendt, og vi vide Alle, hvad det førte til, og der er virkelig saa lidt Afgtelse for det her i Landet nu mere, at vi ganske rolig kunne lade være at indlade os i en ganske unyttig Disput om den Ting. Den høitærede Minister maa jo dog vide, at der gjentagne Gange fra Folkethingets Side er givet utvetydige Forklaringer af den første Adresse, at det er sket gennem en Dagsorden i 1876, i hvilken det fra hele Folkethingets Side blev udtalt, at skjøndt man naturligvis maatte forlange som sin Ret, at Ministeriet stod i et Tillidsforhold til Folkethinget, bestred man paa ingen Maade, at der maatte iages Hensyn til Landstinget, og allermindst bestred man Kongens Ret. Alt det er sagt og sagt saa tidt, at naar den høitærede Minister endnu ikke kan eller vil forstaa det, tror jeg ikke, det nytter noget at tale derom. Thi hvad Nytte